

IN MEMORIAM

JOŽICA BENKIČ (1937–2025)

Franc Kozjek

Draga kolegica Jožica!

Težko se je sprijazniti s smrtjo, še zlasti s smrtjo osebe, s katero si sodeloval in prijateljeval več kot petdeset let. Prav to se je zgodilo ob letošnji vesti, da nas je za vedno zapustila draga kolegica mag. Jožica Benkič iz Murske Sobote. Ob tem smo se spomnili mnogih radostnih srečanj in dejanj, ki so nas povezovali in krepili naše medsebojno spoštovanje in razumevanje.

Jožica se je kot edinka rodila očetu Maksu in materi Katarini. Otroštvo in osnovnošolska ter srednješolska leta je preživela na Ptuj. Po končani gimnaziji se je odločila za študij farmacije na zagrebški farmacevtski fakulteti. Ker pa so prav takrat začeli študij farmacije v Ljubljani, je prestopila na Odsek za farmacijo v Ljubljani in tu nadaljevala s študijem. Vendar ne za dolgo, ker se je že po drugem letniku morala vrniti v Zagreb. Med študijem je spoznala sošolca Milana Benkiča in mu ostala zvesta vse do njegove prezgodnje smrti leta 2003.

Njena farmacevtska pot se je začela leta 1962 z diplomom na zagrebški farmacevtski fakulteti. Bila je magistra farmacije v Lekarni Gornja Radgona, Lekarni Pri Gradu in od leta 1966 v Lekarni Murska Sobota. Od leta 1976 je delala kot magistra farmacije v galenskem laboratoriju Lekarne Murska Sobota in leta 1977 postala vodja tega laboratorija. Leta 1991 je bila imenovana za direktorico Galexa, kjer je delala do svoje upokojitve leta 1996. Bila je zaslužna za nastanek sodobnega galenskega laboratorija in skrbela za njegov razvoj.

Veselila se je, da so njena prizadevanja in cilji rodili sadove. Bila je polna pozitivne energije, s katero je postavljala načrte, delo in ljudi na pravo mesto. Leta ji niso bila kos. Sodelavci so povedali, da je bila pri svojem delu na videz neizprosna, pa vendar v svoji duši topla in človeška. Odsev te toplote so čutili vsi, ki so z njo delali. Medsebojni odnosi so sloneli na popolnem razumevanju.

V vseh vlogah je nase prevzemala odgovornost za reševanje skupnih nalog. Bila je voditeljica in mentorica. S sodelavci je znala doseči harmonijo farmacevtskih misli, dejanj in uspehov. Verjela je v mladi rod in v njem videla napredek, izvirnost in željo po izboljšavah. Prepričana je bila, da mora vsak strokovni delavec s svojim znanjem in izkušnjami doprinesti k še večji strokovnosti in boljšim rešitvam.

V letih, ko je bila v pokoju, sva se večkrat srečala. Obiskal sem jo ponavadi okrog novoletnih praznikov. Ponosna je bila na svoje preteklo delo, še vedno jo je zanimalo, kako so njeni nekdanji sodelavci. Vedno pa je rada pomagala z nasveti in izkušnjami. Rada je imela svojo družino, ponosna je bila na svoja otroka Natašo in Primoža s soprogo in na svoje vnuke Mihaela, Katarino in Valentino ter hvaležna svojemu Milanu, ki ji je pomagal prepotovati večino njene življenjske poti.

Sedaj nam vsem postajaš nedosegljiva, mi pa si želimo, da ti izrečemo zahvalo in priznanje.

HVALA TI in počivaj v miru v svoji domači zemlji, ki si jo imela tako rada.